

МЛАДИ КРАГУЈЕВЧАНИ У УЛОЗИ НОВИНАРА У НЕМАЧКОЈ (6)

Ништа о нама без нас

Редовни учесник наше инклузивне хановерске групе био је двадесетогодишњи Келвин из места Баденхаузен, у близини Хановера.

Келвин је пре две године оболео од неизлечиве болести кичме и од тада је у инвалидским колицима. Свакодневно су му потребне три до четири физикалне терапије, а осам пута годишње иде на клинику за реуматологију, како би се успорило напредовање болести. Упркос томе, Келвин свакодневно устаје рано ујутро и спрема се за посао у фабрици Lebenshilfe Selze, која запошљава особе са инвалидитетом.

Јенс Гронемајер, педагог у овој фабрици објаснио је да је фабрика део велике организације, која је основана на иницијативу родитеља деце са менталним и психичким тешкоћама. Наиме, педесетих година прошлог века, запослени родитељи нису имали где да оставе своју децу са аутизмом, Дауновим синдромом и сличним менталним и психичким тешкоћама па су покренули акцију за стварање услова за бригу и оспособљавање младих за самостални живот. Тако је настала организација Lebenshilfe Selze, у чијем је саставу од 1978. године и истоимена фабрика.

■ И плата и џепарац

У Хановеру је ова фабрика отворена пет година касније и у њој је запослено 600 особа са инвалидитетом и 140 особа без инвалидитета. Већи део чине особе са менталним потешкоћама, или психичким поремећајима, али има и оних који су после несреће или болести постали инвалиди.

Радници су веома мотивисани да долазе на посао и веома су задовољни оствареним резултатима на послу. Они претходно пролазе обуку која траје две године, како би се обучили. Додатни мотив за њих је и зарада коју добијају за свој рад. Она није фиксна и креће се у распону од 150 до 400 евра, у зависности од обавеза и одговорности запосленог. Основни циљ је да се људи са менталним и психичким тешкоћама, едукују, оспособе за рад и самостални живот и што боље интегришу у заједницу, каже Гронемајер.

Осим тога, град Хановер запосленима са инвалидитетом додатно плаћа џепарац од 800 до 900 евра, а уколико живе са-

РАЗГОВОР СА ЈЕНСОМ ГРОНЕМАЈЕРОМ, ПЕДАГОГОМ У ФАБРИЦИ ЗА ХЕНДИКЕПИРАНЕ

мостално, плаћају им и све трошкове за комуналије. Такође, град обезбеђује новац и за функционисање фабрике, као и зараде за руководство и стручну службу (менторе, педагоге, социјалне раднике и психологе).

Колико се брину о запосленима уверили смо се током посете фабрици. Атмосфера је врло пријатна, однос између стручњака и запослених је присан, а запослени смо и да су сви веома расположени. У оквиру фабрике постоји и соба за одмор, где могу да легну и опусте се у тишини.

У погону где се ради са металом, радници могу да слушају музику по свом избору, док у конфекцијском погону сви раде самостално цео производ и сами се организују. Ту је заступљен ручни рад и рад на малим машинама.

У другим погонима сваки запослени ради по једну операцију за коју је обучен.

Фабрика поседује и перионицу веша, где се дневно услужно опере 200 килограма веша, односно једна тона недељно.

На улазу у сваку радионицу постављена је табла са фотографијама запослених. У првом реду су они који су тога дана на послу, а затим остали који су одсутни, било да су на боловању, одмору или су одлучили да проведу спортски дан, посете неки музички догађај, курс или су на терапији. Свако од радника може да похађа два курса по свом избору, на пример, пливање и плес.

Део запослених ангажован је у кухињи, где се спрема 1.600 obroка дневно. Припремају се две врсте obroка за запослене, а по нарацбини храна се спрема за школе и вртиће.

Иако запослени одлично владају вештином за одређени посао, они ретко одлазе из фабрике, јер тешко могу да се запосле код другог послодавца.

■ Пројекат за самостални живот

Млади имају жељу да постану самостални и да се, када за то дође време, одвоје од свог породичног огњишта и створе свој дом. И особе са менталним тешкоћама или другом врстом хендикепом, такође, желе да живе сами, а Хановер им у томе помаже кроз пројекат под називом „Пројекат за подршку самосталном животу“.

За ову намену изграђене су три зграде, у уређеном насељу у коме постоје продавнице, културне установе, болница, што знатно олакшава инвалидима привикавање на самостални живот. Две од три зграде потпуно су опремљене за живот без баријера, док зграда намењена за особе са лакшим физичким и менталним хендикепом не поседује лифт.

Сваки станар има своју собу и потпуну слободу да је уреди по свом укусу. Ту их посећују родитељи и родбина. Заједничка дневна соба са кухињом налази се на сваком спрату. Недељом, заједно са социјалним радницима, кувају или иду на излете. Свака зграда има велики и леп балкон за летње активности, а корисници сами располажу својим буџетом и својим временом. Присуство социјалних радника овде је сведено на минимум. Они долазе углавном поподне, да их подсете на дневне обавезе, да им закажу код лекара, да смире конфликт између станара, ако до њега дође.

Ипак, независно од хендикепом, постоји и велика разлика у годинама. Потребне станара од 22 ни-су исте као станара од 82. године. Поред одласка на посао сваки

ОБУКА ЗА БРАВАРСКЕ И СТОЛАРСКЕ ПОСЛОВЕ И РАД У КУХИЊИ

станар сам сређује своје и заједничке просторије, води рачуна о хигијени, а постоје и листе за одлазак у продавницу.

Присуство социјалног радника приликом одласка у продавницу са корисницима има за циљ само да буду уз њих у случају да се деси нешто непредвиђено. Куповина може трајати и пет сати, али социјални радник не сме да их убрзава нити да обавља нешто уместо њих.

Пројектом је предвиђено да у слободно време одлазе на концерте или у кафиће. Многи тренирају неки спорт у сарадњи са познатим клубовима у Хановеру.

Овај пројекат показује да су инклузија и живот без баријера могући.

■ Спорт за све

У срцу Доње Саксоније налази се и инклузивни спортски центар, где долазе спортисти са и без

КРАГУЈЕВЧАНИ СУ СВОЈА ИСКУСТВА ИЗ НЕМАЧКЕ ПРЕНЕЛИ СМЕДЕРЕВЦИМА

ПРОМОЦИЈА ПРОЈЕКТА „ИНКЛУЗИЈА И НОВИНАРСТВО“

Гостовање у Смедереву

О нашем путовању и првом новинарском искуству, као и текстовима у „Крагујевачким“ новинама, чуло се и ван Крагујевца.

Смедеревски новинар Слободан Станковић позвао нас је на трибину „Инклузија и новинарство“, која је организована у сарадњи са Црвеним крстом Србије и Смедерева у Економско-трговинској школи у Смедереву.

Поред професора, руководства школе и ученика, трибини су присуствовали и представници медија. Испричали смо о нашем искуству из Хановера, а наши домаћини су припремили тему о коришћењу друштвених мрежа.

Имали смо прилику да испричамо и како се Хановер бори против насиља на интернету, пошто

смо тамо били организације „Јупорт е.в.“, која се већ годинама бави проблемом који је присутан у целом свету.

Вршњачко насиље је из школских клупа прешло у насиље на интернету, а млади нису научили како да амортизују ту негативну енергију. Тако и млади људи који због инвалидитета желе да побегну из реалног у виртуелно, заправо улазе у још један „осињак“.

Организација „Јупорт е.в.“ труди се да младог човека са или без хендикепом, научи како да смири такве ситуације или да се удаљи од њих, да их идентификује и да се према њима понаша како треба.

Трибина у Смедереву била прилика и да се промовишу разни програми Црвеног крста за младе. Један од веома популарних, је „Промоција хуманих вредности“, са циљем да се смањи насиље међу децом и младима, а обухвата и превенцију насиља путем електронских медија.